

In memoriam Johan van der Kuil

Dat plezier en verdriet in het leven dichtbij elkaar liggen werd gisteren eens te meer duidelijk! Na een mooie ochtend was ik onderweg voor mijn werk, de zon schijnt, het is 31 december (!)...een berichtje komt binnen en iets wat je al enige tijd bezighoudt staat nu duidelijk in mijn beeldscherm. Een bericht van Hubert, Johan is overleden! We bellen! Johan is die ochtend omstreeks 12:00 uur overleden.

Johan vocht sinds de zomer van 2013, nadat de eerste tekenen van zijn ziekte daar waren, een ongelijke strijd. Een wedstrijd die niet was te winnen. Maar zich gewonnen geven? Nee, duidelijk niet. Hij ging de strijd aan.

Als voetballer was Johan, nadat hij jarenlang in een vriendenelftal voetbalde, gestopt. Ondanks dat 'stoppen' kon er nog wel een beroep op hem worden gedaan, mits er thuis werd gespeeld! Johan trainde graag, met de 'vaste' groep op de dinsdagavond. Na maanden van afwezigheid verwelkomde deze groep Johan begin 2014 weer op het trainingsveld. Johan pakte de draad weer op alsof er niets aan de hand was. Wel iets voorzichtiger maar ook in het veld; strijdbaar!

De bal onder zijn voet, de rug naar je toe....kijken...dribbelen...bal nog steeds onder de voet...kijken.... handje erbij...en je kwam maar niet bij die verrekte bal....hij was zo goed in het beschermen van hetgeen van hem was....en in de partijtjes was dat die bal! Alles om te winnen...hij kon incasseren maar ook zeker uitdelen. Dat hoorde er ook bij!

Arie Rozendaal omschrijft het mooi; *"Wat we vooral zullen missen, tijdens de training is zijn inzet, jovialiteit, humor en bovenal zijn gulle lach..."*

Johan kwam na zijn actieve voetballoopbaan regelmatig op de vereniging. Met zijn vrienden. Een trouwe groep...eerst jongetjes en als volwassen mannen nog steeds die trouwe vriendengroep. Hij draaide bardienst (net als zijn vader vroeger) en altijd dat praatje en die lach!

In het gezin heeft ook de voetbalsport een belangrijke plek ingenomen. Dochter Romée is inmiddels gestopt maar heeft enkele seizoenen bij ons gevoetbald. Daarna heeft zij de overstap gemaakt naar Spartaan '20.....18 oktober 2014, Johan kijkt samen met zijn familie naar zijn zoon Julian die een bekerwedstrijd (v.v. Pernis D1 - Brielle D2) speelt. Johan zit in een stoel tegen het hek. Omringd door zijn familie. Veel leden zien het maar uit respect blijft het in het voorbij gaan bij een knikje of een kort woordje..Johan is er namelijk met maar één doel. Hij wil genieten van de laatste wedstrijd die hij zal zien van zijn zoon. Het is een goede wedstrijd met vooral veel strijd!

Johan van der Kuil! Zorgzaam! Beschermend! Levenspartner van Nicole, vader van Romée en Julian, je laat een enorme leegte achter. Dat de pijn van het verlies mag worden verzacht door de mooie herinneringen. Johan is 48 jaar geworden!

Dat je mag rusten in vrede!

Namens de vereniging v.v. Pernis
Martien Snickers

Met dank aan Hubert en Arie voor hun bijdrage.